

RO

RO

RO

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 2.2.2009
COM(2009) 29 final

2009/0004 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal

(prezentată de Comisie)

EXPUNERE DE MOTIVE

CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

În această eră a globalizării, nevoia de asistență reciprocă între statele membre în domeniul fiscal, în special în materie de impozitare directă, este mai acută ca oricând. Mobilitatea contribuabililor, numărul tranzacțiilor transfrontaliere și internaționalizarea instrumentelor financiare au cunoscut o dezvoltare puternică, ceea ce face ca stabilirea corectă a taxelor și impozitelor de către statele membre să fie din ce în ce mai dificilă, acestea respectând principiul suveranității naționale în ceea ce privește fixarea nivelului de impozitare.

Dificultatea din ce în ce mai mare de a stabili corect taxele și impozitele afectează funcționarea sistemelor de impozitare și atrage după sine apariția dublei impuneri, fapt care incită la fraudă fiscală și evaziune fiscală, competențele de control rămânând la nivel național.

În consecință, un stat membru nu își poate gestiona sistemul de impozitare intern, în special în ceea ce privește impozitarea directă, în lipsa unor informații din partea altor state membre. Pentru contracararea efectelor negative ale acestui fenomen, este indispensabil să se instituie o nouă cooperare administrativă între administrațiile fiscale ale statelor membre.

Este necesar să se creeze instrumente care să permită instaurarea încrederii între statele membre, prin instituirea de norme, obligații și drepturi identice pentru toate statele membre. În acest sens, jurisprudența recentă a reținut că, deși în practică mecanismele de cooperare pot să nu funcționeze într-un mod eficient și satisfăcător, statele membre nu pot invoca totuși cooperarea deficientă între autoritățile lor fiscale pentru a justifica restricționarea libertăților fundamentale.

Prin urmare, trebuie adoptată o abordare cu totul nouă, prin elaborarea unui text complet nou care să confere statelor membre prerogativele necesare unei cooperări eficiente la nivel internațional, în vederea contracarării efectelor negative asupra pieței interne ale globalizării în continuă creștere. Cooperarea administrativă în sine completează legislațiile naționale, dar nu le înlocuiește și nu le apropie.

Contextul general

Actuala Directivă 77/799/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare nu mai constituie un instrument corespunzător. Deficiențele profunde ale acesteia au fost examinate de grupul de lucru la nivel înalt al Consiliului în materie de fraudă, în cadrul unui raport elaborat în mai 2000 (document 8668/00) și mai recent în cadrul unor comunicări ale Comisiei din 2004 [COM (2004)611 final] și din 2006 [COM (2006)254 final]. Ele au fost semnalate și de către statele membre în opiniile exprimate în cadrul procesului de consultare care a precedat prezenta propunere de directivă a Consiliului.

Directiva în cauză, chiar modificată ulterior, a fost concepută într-un context diferit de cerințele actuale ale pieței interne. În 1977, libera circulație nu exista, iar integrarea se afla într-un stadiu incipient. Astăzi, statele membre trebuie să utilizeze alte instrumente decât directiva respectivă în scopul asistenței reciproce internaționale. Această situație generează incertitudine și contravine principiilor transparenței, egalității de tratament,

concurenței loiale și bunei funcționări a pieței interne. În practică, directiva în vigoare nu mai permite îndeplinirea cerințelor actuale în materie de cooperare administrativă.

Directiva 2003/48/CE privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi reprezintă o primă tentativă de a limita efectele negative pe plan fiscal ale internaționalizării investițiilor. Directiva se referă însă numai la o anumită categorie de economii. Ea demonstrează totuși că în condițiile uniformizării instrumentelor utilizate, statele membre au posibilitatea de a face schimb de informații într-un mod adecvat și eficient.

Un instrument consolidat de cooperare administrativă în domeniul fiscal va asigura și va menține deplina suveranitate națională în privința tipurilor și nivelurilor taxelor și impozitelor. Dată fiind lipsa armonizării în acest domeniu, consolidarea cooperării administrative în materie fiscală reprezintă singura modalitate de stabilire corectă a taxelor și impozitelor și, astfel, de prevenire și combatere a fraudelor fiscale și a evaziunii fiscale. Instituirea unei forme consolidate de cooperare administrativă în materie fiscală reprezintă o prioritate fundamentală pentru statele membre și pentru UE, obiectivele principale fiind protejarea intereselor financiare ale statelor membre într-un mod mai eficient și evitarea perturbării pieței.

Dispoziții în vigoare în domeniul propunerii

Între 1979 și 1992, TVA intra sub incidența Directivei 77/799/CEE. Accizele erau reglementate de aceeași directivă, între 1992 și 2004. Cu toate acestea, în urma concluziilor grupului de lucru la nivel înalt al Consiliului în materie de fraudă, publicate în raportul din mai 2000, în care s-a scos în evidență incapacitatea acestei directive de a-și îndeplini obiectivele, Comisia a prezentat două proiecte separate de regulament în vederea instituirii unui cadru de cooperare administrativă complet nou pentru TVA și accize. Aceste regulamente au fost adoptate la 7 octombrie 2003 pentru TVA [Regulamentul (CE) nr. 1798/2003], respectiv la 16 noiembrie 2004 pentru accize [Regulamentul (CE) nr. 2073/2004]. TVA și accizele au fost retrase astfel de sub incidența Directivei 77/799/CEE.

Propunerea de față se bazează pe o abordare similară. Noua directivă consolidată prevede o organigramă, reguli comune de procedură, precum și formulare, formate și canale comune pentru efectuarea schimbului de informații. Ea instituie și o procedură de comitologie pentru abordarea măsurilor tehnice și asigurarea schimbului de informații, precum și pentru crearea instrumentelor necesare pentru a reduce la minimum obstacolele din calea unui schimb de informații eficient.

În plus, domeniul de aplicare al Directivei 77/799/CEE este limitat la impozitele directe și la primele de asigurare, în timp ce propunerea de față acoperă toate impozitele indirecte care nu fac încă obiectul unui act legislativ comunitar, și anume alte impozite indirecte decât TVA și accizele. Astfel, propunerea introduce pentru prima dată un set de norme pentru o serie de impozite care nu intră sub incidența cadrului juridic comunitar în vigoare.

Coerența cu celelalte politici și obiective ale Uniunii

Nu este cazul.

CONSULTAREA PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUAREA IMPACTULUI

Consultarea părților interesate

Metodele de consultare, principalele sectoare vizate și profilul general al respondenților

Consultările au avut loc în cadrul unor grupuri de lucru și prin intermediul unui chestionar referitor la sugestii pentru îmbunătățirea situației existente.

Sinteza răspunsurilor și modul în care acestea au fost luate în considerare

Opinia generală a statelor membre este că directiva actuală trebuie consolidată în întregime. A fost subliniat faptul că, în forma sa actuală, directiva nu poate stabili un nivel comun de obligații care să răspundă obiectivelor vizate. Au fost formulate și opinii concrete cu privire la conținutul noului instrument.

Comisia a luat în considerare opiniile statelor membre, iar rezultatul acestui proces este propunerea de directivă a Consiliului.

Obținerea și utilizarea expertizei

Nu a fost necesar să se recurgă la expertiză externă.

Evaluarea impactului

Nu a fost efectuată o evaluare a impactului pentru această propunere.

Cealaltă opțiune luată în considerare a fost modificarea directivei existente. Aceasta nu a fost însă considerată oportună, din motivele descrise mai sus.

ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Rezumatul acțiunii propuse

Comisia propune Consiliului adoptarea unei noi directive privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal.

Obiectivul este crearea unui instrument juridic de înaltă calitate pentru intensificarea cooperării administrative în domeniul fiscal, pentru a face posibilă funcționarea corectă a pieței interne, evitând efectele negative ale practicilor fiscale dăunătoare.

Această abordare va avea ca efect alinierea cooperării în acest domeniu la dispozițiile în vigoare aplicabile cooperării administrative în ceea ce privește TVA și accizele.

Temeiul juridic

Articolele 93 și 94 din Tratatul CE.

Principiul subsidiarității

Principiul subsidiarității se aplică întrucât propunerea nu ține de competența exclusivă a Comunității.

Obiectivele propunerii nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre din motivul (motivele) prezentat(e) în cele ce urmează.

Competența autorităților fiscale naționale este limitată, în mod tradițional, la teritoriul lor. Însă, așa cum o confirmă numeroase documente ale Comisiei, combaterea fraudei fiscale presupune o acțiune la nivelul UE.

Cooperarea administrativă între aceste autorități poate avea la bază acorduri bilaterale sau multilaterale. Prevederile de acest tip sunt de regulă incluse în acorduri privind evitarea dublei impunerii, al căror domeniu de aplicare este însă limitat la impozitul pe venit. Cu toate acestea, numai prin măsuri comune luate la nivelul UE sunt posibile stabilirea corectă a impozitelor și soluționarea problemei fraudei fiscale și a evaziunii fiscale transnaționale.

Obiectivele propunerii vor fi mai bine atinse printr-o acțiune comunitară, din motivul (motivele) prezentat(e) în cele ce urmează.

Statele membre au recunoscut ele însele nevoia de a stabili un set de norme comunitare mai constrângătoare, care să se aplice tuturor tipurilor de taxe și impozite neacoperite încă de legislația Uniunii Europene. Aplicarea unor condiții, metode și practici identice de cooperare administrativă în privința tuturor acestor taxe și impozite ar facilita activitatea autorităților de resort și ar crește volumul și calitatea informațiilor schimbate. Adoptarea unei directive mai detaliate și consolidate va contribui la îndeplinirea acestui obiectiv.

Frauda fiscală, care are ca element principal neplata taxelor și impozitelor, a atins un nivel deosebit de ridicat în Uniunea Europeană. Combaterea ei presupune un efort conjugat, care se poate realiza mai bine printr-un instrument comunitar solid, cu reguli comune de procedură și dispoziții care să prevadă metode, formulare, formate și canale de comunicare comune.

Comisia estimează că în urma adoptării noii directive va crește numărul tipurilor de cooperare administrativă (mai multe cereri de informații, informări spontane, schimburi automate, controale simultane, auditori în birourile din alte state membre și schimburi de informații).

Natura acestui subiect impune o abordare comună a condițiilor și regulilor de procedură, a principiilor și instrumentelor, care este posibilă numai printr-un act normativ comun.

În concluzie, propunerea respectă principiul subsidiarității.

Principiul proporționalității

Propunerea respectă principiul proporționalității din următoarele motive:

Măsura propusă constă în instituirea unor reguli de procedură și instrumente comune pentru facilitarea cooperării administrative zilnice între statele membre, care rămân așadar pe deplin responsabile de organizarea lor internă și de alocarea resurselor, de alegerea cazurilor care fac obiectul cooperării administrative internaționale și de utilizarea rezultatelor.

Acțiunea propusă nu va atrage după sine o sarcină financiară și administrativă suplimentară pentru Comunitate, administrațiile naționale, autoritățile regionale și locale, operatorii economici și cetățeni, ci dimpotrivă, va permite raționalizarea costurilor umane și financiare prin instituirea unei abordări comune a cooperării administrative internaționale.

Alegerea instrumentelor

Instrumente propuse: directivă.

Alte instrumente nu ar fi adecvate din motivele expuse mai jos.

Propunerea de față are obiectivul de a consolida și de a moderniza dispozițiile directivei în vigoare pentru a garanta o mai bună funcționare a pieței interne și o cooperare administrativă mai eficientă. De aceea, este necesară înlocuirea normelor prevăzute de directiva în vigoare. Instrumentul adecvat în acest caz este tot o directivă.

IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului comunitar.

INFORMAȚII SUPLIMENTARE

Simplificare

Propunerea prevede simplificarea legislației, simplificarea procedurilor administrative aflate în sarcina autorităților publice (comunitare sau naționale), precum și a celor aflate în sarcina entităților private.

Legislația se simplifică întrucât aceasta cuprinde măsuri comune, ușor de interpretat și de aplicat.

Autoritățile publice vor putea utiliza instrumente comune într-un cadru organizatoric predefinit. Acest set de măsuri va simplifica recursul la cooperarea administrativă internațională. Extinderea domeniului de aplicare al legislației comunitare va însemna că autoritățile administrative nu vor fi nevoite să se bazeze pe legislații diferite, fiecare cu norme și condiții proprii, în funcție de tipul problemei pentru care solicită cooperarea.

Entitățile private implicate în cooperarea administrativă internațională vor fi tratate în condiții egale, fiind supuse unor proceduri simplificate.

Abrogarea legislației în vigoare

Adoptarea propunerii va conduce la abrogarea unor dispoziții legislative existente.

Explicarea detaliată a propunerii

Capitolul I abordează chestiuni de ordin general. Articolul 1 definește obiectivul directivei și modul în care se va desfășura cooperarea dintre statele membre.

Articolul 2 se referă la domeniul de aplicare al directivei, care extinde cooperarea dintre statele membre la toate tipurile de taxe și impozite. Acest articol se bazează pe Convenția privind asistența administrativă reciprocă în domeniul fiscal elaborată în comun de Consiliul Europei și OCDE. Domeniul de aplicare se extinde la taxele și impozitele indirecte neacoperite încă de legislația europeană privind cooperarea administrativă. Astfel, pe lângă TVA și accize, directiva se aplică tuturor celorlalte taxe și impozite indirecte (precum și taxelor și impozitelor directe), în vederea unei cooperări mai eficiente.

Articolul 3 conține definiții care nu se regăsesc în dispozițiile existente.

Articolul 4 se bazează pe organizarea sarcinilor prevăzută de regulamentul actual privind cooperarea administrativă în materie de TVA, cu adaptările necesare.

În capitolul II, dedicat schimbului de informații, articolele 5 și 6 tratează schimbul de informații la cerere și anchetele administrative. Articolul 7 reglementează termenele de furnizare a informațiilor. La articolul 7, alineatele (5) și (6) se inspiră din modelul de acord al OCDE din 2002 privind schimbul de informații în domeniul fiscal.

Articolul 8 tratează schimbul automat de informații. Propunerea prevede schimbul automat de informații pentru o serie de tipuri de venituri, care urmează să fie stabilite prin procedura de comitologie. Pentru alte tipuri de venituri, statele membre au posibilitatea de a încheia acorduri suplimentare.

Articolul 9 se referă la schimbul spontan de informații.

Capitolul III abordează alte forme de cooperare administrativă. Secțiunea I reglementează prezența funcționarilor în birourile administrative din alte state membre și participarea acestora la procedurile administrative. Funcționarii statului membru solicitant sunt autorizați să exercite competențele de control conferite funcționarilor statului membru solicitat.

În secțiunea II, dedicată controalelor simultane, articolul 11 preia formularea de la articolul 8b din directivă, adoptat în 2004.

În secțiunea III, articolul 12 privind notificările administrative este la rândul său o dispoziție relativ nouă a directivei existente, așadar a fost menținut.

În secțiunea IV, articolul 13 consolidează obligația de transmitere de feedback, datorită dorinței exprimate de statele membre de a introduce o dispoziție mai strictă. Obligația de a transmite feedback îi motivează pe funcționarii din domeniu să utilizeze mai eficient diversele forme ale schimbului de informații.

Articolul 14 din secțiunea V reglementează obligația statelor membre de a face schimb de experiență. Articolul extinde rolul comitetului menționat la articolul 24 la cel al unui comitet consultativ.

În capitolul IV, articolul 15 abordează chestiunea comunicării informațiilor și a documentelor. Propunerea adoptă o abordare amplă, pentru a proteja interesele statelor membre și ale contribuabililor.

Articolul 16 introduce principiul sarcinii administrative disproporționate și pe cel al exhaustivității și prevede motivele de refuz al cooperării.

Articolul 17 stabilește limitele acestor obligații. Primul alineat exclude dintre motivele de refuz absența scopurilor fiscale proprii și a interesului național și se bazează pe articolul 26 alineatul (4) din Convenția-model a OCDE în domeniul fiscal, în timp ce alineatul al doilea, care se bazează pe articolul 26 alineatul (5) din aceeași convenție, are scopul de a garanta că limitările de la articolul 16 alineatele (2) și (4) nu pot fi invocate ca motiv de refuz al furnizării de informații numai pentru faptul că informațiile sunt deținute de bănci și alte instituții financiare, atunci când aceste informații se referă la o persoană rezidentă în scop fiscal în statul membru solicitant.

Articolul 18 introduce principiul națiunii celei mai favorizate, conform căruia un stat membru are obligația de a coopera cu un alt stat membru în aceleași condiții în care o face cu o țară terță.

Articolul 19 abordează chestiunea formularelor și a formatelor electronice comune pentru schimbul de informații. Formularele comune sunt deja în curs de elaborare și sunt utilizate în cadrul unui program-pilot. Formularul pentru schimbul automat de informații va avea la bază formatul utilizat pentru schimbul automat de informații prevăzut la articolul 9 din Directiva 2003/48/CE (impozitarea economiilor).

Articolul 20 reflectă dorințele exprimate de statele membre în ceea ce privește nivelul minim și regimul lingvistic. Utilizarea rețelei CCN/CSI este o practică comună în statele membre și corespunde intenției Comisiei de a asigura utilizarea acelorași canale de către toate sistemele de impozitare.

Articolul 21 conține obligații specifice în ceea ce privește cooperarea administrativă în domeniul fiscal în cadrul statelor membre și între acestea.

Articolul 22 din capitolul V stabilește relația dintre Comisie și statele membre. Statele membre au obligația de a comunica orice informații pertinente referitoare la funcționarea directivei.

Articolul 23 din capitolul VI reglementează relațiile cu țările terțe. Propunerea prevede obligativitatea comunicării informațiilor provenind din exteriorul Uniunii Europene, având în vedere recente cazuri de fraudă în care au fost implicate un stat membru al UE și o țară terță.

Articolul 24 din capitolul VII instituie un comitet pentru cooperarea administrativă în domeniul fiscal, care să monitorizeze funcționarea directivei. Acesta poate îndeplini și rolul unui comitet consultativ.

Articolul 25 impune obligația de a evalua funcționarea directivei, în acest caz în termen de cinci ani de la intrarea în vigoare.

Articolul 26 abrogă dispozițiile existente, în timp ce articolul 27 se referă la transpunerea directivei de către statele membre, iar articolul 28 prevede intrarea în vigoare și aplicarea directivei de la 1 ianuarie 2010.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolele 93 și 94,
având în vedere propunerea Comisiei¹,

având în vedere avizul Parlamentului European²,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European³,

întrucât:

- (1) În această eră a globalizării, nevoia de asistență reciprocă între statele membre în domeniul fiscal este mai acută ca oricând. Mobilitatea contribuabililor, numărul tranzacțiilor transfrontaliere și internaționalizarea instrumentelor financiare au cunoscut o dezvoltare puternică, ceea ce îngreunează stabilirea corectă a taxelor și impozitelor de către statele membre. Această dificultate din ce în ce mai mare afectează funcționarea sistemelor de impozitare și atrage după sine apariția dublei impuneri, fapt care incită la fraudă fiscală și evaziune fiscală, competențele de control rămânând la nivel național. Ea pune așadar în pericol funcționarea pieței interne.
- (2) În consecință, un stat membru nu își poate gestiona sistemul de impozitare intern, în special în ceea ce privește impozitarea directă, în lipsa unor informații din partea altor state membre. Pentru contracararea efectelor negative ale acestui fenomen, este indispensabil să se instituie o nouă cooperare administrativă între administrațiile fiscale ale statelor membre. Este necesar să se creeze instrumente care să permită instaurarea încrederii între statele membre, prin instituirea de norme, obligații și drepturi identice pentru toate statele membre.
- (3) Prin urmare, trebuie adoptată o abordare cu totul nouă, prin elaborarea unui text nou care să confere statelor membre prerogativele necesare unei cooperări eficiente la nivel internațional, în vederea contracarării efectelor negative asupra pieței interne ale globalizării în continuă creștere. Cooperarea administrativă în sine completează legislațiile naționale, dar nu le înlocuiește și nu le apropie.
- (4) În acest context, actuala Directivă 77/799/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare nu mai asigură măsurile corespunzătoare. Deficiențele profunde ale acesteia au fost examinate de grupul de lucru la nivel înalt al Consiliului în materie de fraudă, în cadrul unui raport

¹ JO C [...], [...], p.[...].

² JO C [...], [...], p.[...].

³ JO C [...], [...], p.[...].

elaborat în mai 2000 (document 8668/00) și mai recent în cadrul unor comunicări ale Comisiei din 2004 [COM (2004)611 final] și din 2006 [COM (2006)254 final].

- (5) Directiva 77/799/CEE, chiar modificată ulterior, a fost concepută într-un context diferit de cerințele actuale ale pieței interne. În prezent, Directiva 77/799/CEE nu mai permite îndeplinirea noilor cerințe în materie de cooperare administrativă.
- (6) Ținând cont de numărul și de importanța adaptărilor necesare, o simplă modificare a directivei în vigoare nu ar fi suficientă pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite. Directiva 77/799/CEE trebuie să se aplice taxelor și impozitelor directe și indirecte care în prezent nu sunt acoperite de legislația comunitară. În acest sens, o nouă directivă este considerată ca fiind instrumentul adecvat pentru a permite o cooperare administrativă eficientă.
- (7) În mod concret, sunt necesare norme mai clare și mai precise care să reglementeze cooperarea între statele membre.
- (8) Este necesar să existe un contact mai direct între birourile locale sau naționale responsabile de cooperarea administrativă, regula fiind comunicarea între birourile fiscale centrale de legătură. Lipsa contactelor directe conduce la ineficiență, la utilizarea insuficientă a mecanismelor de cooperare administrativă și la întârzieri în comunicarea informațiilor. Prin urmare, este necesar să se prevadă dispoziții care să permită contacte mai directe între servicii în vederea unei cooperări mai eficiente și mai rapide.
- (9) Statele membre trebuie să facă, la cerere, schimb de informații privind cazuri specifice. Statul membru solicitat trebuie să facă cercetările necesare pentru a obține aceste informații și să respecte termenele de răspuns prescrise.
- (10) Este necesar ca statele membre să schimbe automat orice informații atunci când un stat membru are motive să suspecteze că a fost comisă sau este posibil să fi fost comisă o încălcare a legislației fiscale în celălalt stat membru, atunci când există riscul unei impozitări incorecte în celălalt stat membru, sau când impozitele au fost sau pot fi eludate, din orice motiv, în celălalt stat membru, în special în cazul unor transferuri artificiale ale profiturilor între întreprinderi din state membre diferite sau atunci când asemenea tranzacții se efectuează între întreprinderi din două state membre prin intermediul unei țări terțe cu scopul de a obține avantaje fiscale.
- (11) Schimbul spontan de informații între statele membre trebuie de asemenea intensificat și încurajat.
- (12) Este important ca funcționarii din cadrul administrației fiscale a unui stat membru să poată fi prezenți pe teritoriul unui alt stat membru și să poată exercita competențele de control conferite funcționarilor acestuia din urmă.
- (13) Deoarece situația fiscală a uneia sau a mai multor persoane impozabile stabilite în mai multe state membre prezintă adesea un interes comun sau complementar, este necesar să se prevadă posibilitatea ca aceste persoane să fie controlate simultan de către două sau mai multe state membre, prin acord reciproc și pe bază de voluntariat, ori de câte ori astfel de controale par a fi mai eficiente decât controalele efectuate de un singur stat membru.
- (14) Ținând cont de obligația legală din unele state membre de a notifica contribuabilului deciziile și actele referitoare la obligațiile sale fiscale și de dificultățile întâmpinate din acest motiv de autoritățile fiscale, inclusiv atunci când contribuabilul s-a stabilit

într-un alt stat membru, este de dorit ca, în aceste cazuri, autoritățile fiscale să poată solicita cooperarea autorităților competente ale statului membru în care s-a stabilit contribuabilul.

- (15) Pentru a încuraja cooperarea administrativă internațională, este necesar ca statul membru care a transmis o cerere de informații sau care a transmis informații în mod automat sau spontan să primească un feedback.
- (16) Este necesar să existe o colaborare între statele membre și Comisie pentru a face posibil studiul continuu al procedurilor de cooperare și schimbul de experiență și de bune practici în domeniile de interes.
- (17) Pentru o cooperare administrativă eficientă, este important ca informațiile și documentele obținute în conformitate cu prezenta directivă să poată fi utilizate și în alte scopuri în statul membru care le primește, dacă acest lucru este permis de legislația statului membru respectiv. Este de asemenea important ca statele membre să poată transmite informațiile respective unei țări terțe.
- (18) Statul membru căruia i se adresează o cerere de informații poate refuza să transmită informațiile în cauză dacă nu poate satisface această cerere din motive legale, dacă o astfel de comunicare ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial sau dacă divulgarea informațiilor respective ar fi contrară ordinii publice.
- (19) Statul membru nu trebuie însă să refuze transmiterea informațiilor pe motiv că nu are un interes național sau că informațiile referitoare la un rezident din celălalt stat membru sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent sau de administrator, sau pe motiv că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.
- (20) Trebuie de asemenea precizat faptul că atunci când un stat membru oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezenta directivă, el nu trebuie să refuze o astfel de cooperare extinsă cu celelalte state membre.
- (21) Schimburile de informații trebuie să se desfășoare prin intermediul unor formulare, formate și canale de comunicare standardizate.
- (22) Este necesară o evaluare a eficacității cooperării administrative, în special pe bază de statistici.
- (23) Măsurile necesare pentru implementarea prezentei directive trebuie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei⁴.
- (24) Deoarece obiectivele acțiunii avute în vedere, și anume instituirea unei cooperări administrative eficiente între statele membre în vederea contracarării efectelor negative ale globalizării în creștere asupra pieței interne, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, din motive de uniformitate și eficacitate, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

⁴ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (25) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă prevede normele și procedurile conform cărora autoritățile administrative ale statelor membre cooperează între ele și cu Comisia în vederea stabilirii corecte a taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, precum și normele și procedurile aplicabile schimbului anumitor informații prin mijloace electronice.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite, indiferent de modul în care sunt percepute, cu excepția impozitelor indirecte deja acoperite de legislația comunitară referitoare la cooperarea administrativă între statele membre.
2. Directiva se aplică de asemenea și contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătibile statului membru, unei subdiviziuni a acestuia sau instituțiilor de securitate socială de drept public.
3. Prezenta directivă se aplică taxelor și impozitelor menționate la alineatele (1) și (2), percepute în cadrul teritoriului unde tratatul este aplicabil în temeiul articolului 299 din cuprinsul său.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate desemnată de un stat membru în scopul aplicării prezentei directive, direct sau prin delegare;
2. „anchetă administrativă” înseamnă toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;
3. „schimb de informații la cerere” înseamnă schimbul de informații efectuat pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;
4. „schimb automat” înseamnă comunicarea sistematică de informații predefinite către un alt stat membru, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite sau pe măsură ce informațiile respective devin disponibile;
5. „schimb spontan” înseamnă comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;
6. „persoană” înseamnă:
 - (a) o persoană fizică;
 - (b) o persoană juridică; sau

- (c) atunci când legislația în vigoare prevede acest lucru, o asociație de persoane căreia îi este recunoscută capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statutul de persoană juridică;
 - (d) orice construcție juridică, inclusiv parteneriate și trusturi, al cărei venit sau capital este supus unor taxe sau impozite care fac obiectul prezentei directive;
7. „a permite accesul” înseamnă a autoriza accesul la baza de date electronică pertinentă și obținerea de date prin mijloace electronice;
 8. „prin mijloace electronice” înseamnă prin utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea (inclusiv compresia digitală) și stocarea datelor, și prin utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;
 9. „rețea CCN” înseamnă platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Comunitate pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

Articolul 4

Organizare

1. În termen de cel mult o lună de la intrarea în vigoare a prezentei directive, fiecare stat membru transmite Comisiei numele autorității competente desemnate în scopul prezentei directive.
Comisia comunică tuturor statelor membre numele autorităților competente ale celorlalte state membre.
2. Fiecare stat membru desemnează un birou fiscal de legătură unic, căruia i se delegă principala responsabilitate pentru contactele cu celelalte state membre în domeniul cooperării administrative care face obiectul prezentei directive.
Statul membru informează Comisia și celelalte state membre cu privire la aceasta.
3. Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna departamente fiscale de legătură.
Departamentul fiscal de legătură este orice birou, altul decât biroul fiscal de legătură, care are o competență teritorială specifică sau o responsabilitate operațională specializată. El este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentei directive.
Biroul fiscal de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor departamente și de a o pune la dispoziția birourilor fiscale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei.
4. Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna funcționari competenți autorizați să se angajeze direct în cooperarea administrativă în temeiul prezentei directive, cu excepția cazurilor în care directiva prevede obligativitatea unei autorizații specifice.
Biroul fiscal de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari autorizați și de a o pune la dispoziția birourilor fiscale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei.

5. Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentei directive sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari cu competențe în acest sens, în conformitate cu condițiile prevăzute de autoritățile competente.
6. Atunci când un departament fiscal de legătură sau un funcționar competent trimite sau primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul fiscal de legătură din statul său membru, conform procedurilor prevăzute de acesta din urmă.
7. Atunci când un departament fiscal de legătură sau un funcționar competent primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței sale teritoriale sau operaționale, el transmite fără întârziere această cerere biroului fiscal de legătură al statului său membru și informează autoritatea care a formulat cererea. Într-un astfel de caz, perioada prevăzută la articolul 8 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul fiscal de legătură.

CAPITOLUL II

SCHIMBUL DE INFORMAȚII

SECȚIUNEA I

SCHIMBUL DE INFORMAȚII LA CERERE

Articolul 5

Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere

1. La cererea biroului fiscal de legătură, a unui departament fiscal de legătură sau a unui funcționar competent dintr-un stat membru (în continuare numit „autoritatea solicitantă”), biroul fiscal de legătură, un departament fiscal de legătură sau un funcționar competent dintr-un stat membru care primește o cerere de cooperare (în continuare numit „autoritatea solicitată”) comunică orice informații care pot fi utile pentru stabilirea corectă a taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, inclusiv orice informații referitoare la unul sau mai multe cazuri specifice.
2. Autoritatea solicitată comunică autorității solicitante orice informații pertinente pe care le deține sau le obține în urma anchetelor administrative.

Articolul 6

Anchete administrative

1. Autoritatea solicitată asigură efectuarea oricăror anchete administrative necesare pentru a obține informațiile menționate la articolul 5.
2. Cererea menționată la articolul 5 alineatul (1) poate conține solicitarea motivată a unei anchete administrative specifice. În cazul în care autoritatea solicitată decide că nu este necesară nicio anchetă administrativă, aceasta comunică de îndată autorității solicitante motivele acestei decizii.
3. Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitată urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din proprie inițiativă sau la cererea unei alte autorități din statul său membru.

Articolul 7

Termene

1. Autoritatea solicitată furnizează informațiile prevăzute la articolul 5 în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult șase luni de la data primirii cererii.
Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea solicitată deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de o lună de la data respectivă.
2. Pentru anumite categorii speciale de cazuri, inclusiv în cazuri complexe, autoritatea solicitantă și cea solicitată pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alineatul (1).
3. Autoritatea solicitată confirmă autorității solicitante, prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere, și în orice caz, în termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la primire.
4. Autoritatea solicitată notifică autorității solicitante orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare, în termen de o lună de la primirea cererii.
5. În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante fără întârziere, și în orice caz, în termen de trei luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns.
6. În cazul în care autoritatea solicitată nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații, aceasta notifică autorității solicitante motivele sale fără întârziere, și în orice caz, în termen de o lună de la data primirii cererii.

SECȚIUNEA II

SCHIMBUL AUTOMAT DE INFORMAȚII

Articolul 8

Domeniul de aplicare și condițiile schimbului automat de informații

1. Autoritatea competentă a fiecărui stat membru comunică celorlalte state membre, prin schimb automat, informații referitoare la categorii specifice de venituri și de capital.
2. Comisia adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24 alineatul (2), în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive:
 - (a) categoriile de venituri și de capital care urmează să fie acoperite;
 - (b) tipul de informații care urmează să fie schimbate;
 - (c) orice condiții sau restricții specifice aferente categoriilor menționate la litera (a);
 - (d) frecvența schimburilor;
 - (e) măsurile practice pentru efectuarea schimbului de informații.
3. Pe lângă categoriile de venituri și de capital menționate la alineatul (2), autoritatea competentă a fiecărui stat membru transmite autorității competente a oricărui alt stat

membru implicat, prin schimb automat, informațiile necesare pentru stabilirea corectă a taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, în următoarele cazuri:

- (a) atunci când se consideră că impozitarea are loc în statul membru de destinație a informațiilor, iar eficacitatea sistemului de control poate fi îmbunătățită de informațiile furnizate de statul membru de origine;
- (b) atunci când un stat membru are motive să creadă că s-a comis sau că este posibil să se fi comis o încălcare a legislației fiscale în celălalt stat membru;
- (c) atunci când există un risc de impozitare necorespunzătoare în celălalt stat membru;
- (d) atunci când impozitele au fost sau pot fi eludate, din orice motiv, în celălalt stat membru, în special în cazurile unor transferuri artificiale ale profiturilor între întreprinderi din state membre diferite sau în cazurile în care asemenea tranzacții se efectuează între întreprinderi din două state membre prin intermediul unei țări terțe cu scopul de a obține avantaje fiscale.

4. Atunci când statele membre încheie acorduri bilaterale sau multilaterale în vederea stabilirii corecte a taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, acestea prevăd schimbul automat de informații referitoare la anumite categorii de venituri și de capital. În acest sens, acordurile cuprind următoarele elemente:

- (a) categoriile de venituri și de capital care urmează să fie acoperite;
- (b) tipul de informații care urmează să fie schimbate;
- (c) orice condiții sau restricții specifice aferente categoriilor menționate la litera (a);
- (d) frecvența schimburilor;
- (e) măsurile practice pentru efectuarea schimbului de informații.

Statele membre înaintează Comisiei acordurile pe care le-au încheiat. Comisia pune acordurile respective la dispoziția celorlalte state membre.

Comisia adoptă un model de acord în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2).

SECȚIUNEA III

SCHIMBUL SPONTAN DE INFORMAȚII

Articolul 9

Domeniu de aplicare și condiții

Autoritățile competente ale statelor membre își pot comunica în orice moment, prin schimb spontan, orice informații menționate la articolul 1 de care dispun, în special atunci când se consideră că impozitarea are loc în statul membru de destinație a informațiilor, iar eficacitatea sistemului de control poate fi îmbunătățită de informațiile furnizate de statul membru de origine.

CAPITOLUL III
ALTE FORME DE COOPERARE ADMINISTRATIVĂ
SECȚIUNEA I
PREZENȚA ÎN BIROURILE ADMINISTRATIVE ȘI PARTICIPAREA LA
ANCHETELE ADMINISTRATIVE

Articolul 10

Domeniu de aplicare și condiții

1. Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în conformitate cu condițiile stabilite de aceasta din urmă, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea schimbului de informații menționat la articolul 1,
 - (a) să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale statului membru în care își are sediul autoritatea solicitată;
 - (b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat.

În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate au acces, funcționarii autorității solicitante primesc copii ale acestor documente.

2. Atunci când funcționarii autorității solicitante sunt prezenți în timpul anchetelor administrative în temeiul alineatului (1), ei pot exercita competențele de control conferite funcționarilor autorității solicitate, cu condiția de a le exercita conform actelor cu putere de lege și actelor administrative în vigoare în statul membru solicitat.

Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante este tratat de către autoritatea solicitată drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

3. Funcționarii abilitați de statul membru solicitant prezenți într-un alt stat membru în conformitate cu alineatul (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

SECȚIUNEA II

CONTROALE SIMULTANE

Articolul 11

Controale simultane

1. Atunci când două sau mai multe state membre convin să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia sau mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, se aplică alineatele (2), (3) și (4).
2. Autoritatea competentă din fiecare stat membru identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan, indicând motivele acestei alegeri.
Autoritatea competentă indică perioada în care trebuie efectuate aceste controale.
3. Autoritatea competentă a fiecărui stat membru implicat decide dacă dorește să participe la controalele simultane. Autoritatea competentă a statului membru confirmă autorității competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat.
4. Fiecare autoritate competentă din statele membre implicate desemnează un reprezentant însărcinat cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

SECȚIUNEA III

NOTIFICĂRI ADMINISTRATIVE

Articolul 12

Cereri de notificare

1. La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă a unui alt stat membru comunică destinatarului, în conformitate cu normele care reglementează notificarea actelor similare în statul membru solicitat, toate actele și deciziile emise de autoritățile administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezenta directivă.
2. Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificate și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.
3. Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data la care decizia sau actul a fost notificat destinatarului.

SECȚIUNEA IV

FEEDBACK

Articolul 13

Condiții

1. Autoritățile competente ale statelor membre transmit feedback celorlalte state membre în cel mai scurt timp posibil și în termen de cel mult trei luni de la utilizarea oricărui răspuns la o cerere de informații sau a oricărui informații spontane.
2. Autoritățile competente ale statelor membre transmit anual celorlalte state membre feedback cu privire la schimbul automat de informații. Atunci când feedbackul se referă la informații furnizate în temeiul articolului 8 alineatele (1) și (2), termenul în care trebuie transmis se stabilește conform procedurii menționate la articolul 23 alineatul (2). Atunci când feedbackul se referă la informații furnizate în temeiul articolului 8 alineatele (3) și (4), termenul în care trebuie transmis se stabilește de comun acord de către statele membre implicate.
3. Comisia stabilește măsurile practice în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2).

SECȚIUNEA V

SCHIMBUL DE EXPERIENȚĂ ȘI DE BUNE PRACTICI

Articolul 14

Domeniu de aplicare și condiții

1. Împreună cu Comisia, statele membre monitorizează cooperarea administrativă prevăzută de prezenta directivă și fac schimb de experiență în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.
2. Comisia poate adopta orientări în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 23 alineatul (3), în special în ceea ce privește:
 - a) profilurile de țară, al căror scop este de a permite transmiterea de informații privind legislațiile naționale în vigoare în fiecare stat membru în domeniul cooperării administrative în materie fiscală;
 - b) tehnicile de management al riscului;
 - c) orice alte acțiuni considerate necesare pentru efectuarea schimbului de bune practici și de experiență.

CAPITOLUL IV
CONDIȚII APLICABILE COOPERĂRII ADMINISTRATIVE

Articolul 15

Transmiterea de informații și documente

1. Informațiile și documentele obținute de autoritatea solicitantă sau de autoritatea solicitată conform prezentei directive pot fi transmise altor autorități din același stat membru, în măsura în care legislația acestuia o permite, chiar dacă informațiile respective ar putea fi folosite pentru alte scopuri decât cele menționate la articolul 2.
2. Dacă o autoritate competentă a unui stat membru consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile autorității competente a unui al treilea stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmisie să respecte normele și procedurile prevăzute de prezenta directivă.
3. Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitată și comunicate autorității solicitante în temeiul prezentei directive pot fi invocate sau utilizate ca dovezi de către organismele competente ale statului membru al autorității solicitante, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile sau alte documente similare furnizate de o altă autoritate din țara respectivă.

Articolul 16

Obligații

1. Autoritatea solicitată dintr-un stat membru furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile prevăzute la articolul 5, cu condiția ca:
 - a) numărul și natura cererilor de informații înaintate de autoritatea solicitantă într-o anumită perioadă să nu impună autorității solicitate o sarcină administrativă disproporționată;
 - b) autoritatea solicitantă să își fi epuizat sursele obișnuite de informații pe care le putea utiliza în situația dată pentru a obține informațiile cerute, fără a periclita realizarea obiectivului urmărit.
2. Prezenta directivă nu impune unui stat membru căruia îi sunt solicitate informații obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației aceluși stat membru.
3. Autoritatea competentă a unui stat membru solicitat poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.
4. Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional sau a unui procedeu comercial ori a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.
5. Autoritatea solicitată comunică autorității solicitante motivele refuzului de a răspunde la cererea de informații.

6. Documentele originale se furnizează numai dacă acest lucru nu contravine dispozițiilor în vigoare în statul membru în care își are sediul autoritatea solicitată.

Articolul 17

Limite

1. În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentei directive, celălalt stat membru recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere articolului 16 alineatele (2), (3) și (4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării unui stat membru să refuze furnizarea informațiilor pentru simplul motiv că acestea nu prezintă un interes național.
2. Dispozițiile articolului 16 alineatele (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând unei autorități solicitate a unui stat membru să refuze furnizarea de informații referitoare la o persoană rezidentă în scop fiscal în statul membru al autorității solicitante pentru simplul motiv că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent sau de administrator, sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

Articolul 18

Cooperare extinsă

Atunci când un stat membru oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezenta directivă, el nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu celelalte state membre.

Articolul 19

Formulare-tip și formate electronice

1. Cererile de informații și de anchete administrative formulate conform articolului 5 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz în temeiul articolului 6 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2).
Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate sau de extrase din acestea.
2. Informațiile schimbate spontan prevăzute la articolul 8, cererile de notificări administrative prevăzute la articolul 12 și feedbackul prevăzut la articolul 13 se transmit prin intermediul formularului-tip menționat la alineatul (1).
3. Schimburile automate de informații prevăzute la articolul 7 se efectuează utilizând un format electronic standardizat conceput pentru facilitarea schimbului automat de informații și bazat pe formatul electronic existent în aplicarea articolului 9 din Directiva 2003/48/CE a Consiliului⁵, care trebuie utilizat pentru toate tipurile de

⁵ JO L 157, 26.6.2003, p. 38.

schimburi automate de informații, adoptat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2).

Articolul 20

Măsuri practice

1. Informațiile comunicate în temeiul prezentei directive se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua comună de comunicații/interfața comună a sistemelor (rețeaua CCN).

Dacă este necesar, Comisia adoptă măsurile practice necesare pentru implementarea primului paragraf în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2).

2. Comisia este însărcinată să efectueze orice adaptare a rețelei CCN necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip între statele membre.

Statele membre sunt însărcinate să efectueze orice adaptare a sistemelor lor necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN.

Statele membre renunță la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentei directive, exceptând, după caz, cheltuielile cu onorariile plătite experților.

3. Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de acreditare în materie de securitate a Comisiei Europene pot avea acces la informațiile în cauză numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei CCN.

4. Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, și documentele anexate pot fi redactate în orice limbă aleasă de comun acord de autoritatea solicitată și autoritatea solicitantă.

Cererile respective sunt însoțite de o traducere în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale statului membru în care autoritatea solicitată își are sediul numai în situații speciale, când autoritatea solicitată motivează cererea de traducere.

5. Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2), un nivel minim al taxelor și impozitelor care să determine formularea unei cereri de cooperare sau efectuarea unui schimb automat sau spontan de informații.

Articolul 21

Obligații speciale

1. Statele membre iau toate măsurile necesare pentru:
 - a) a asigura o coordonare internă eficace între autoritățile menționate la articolul 4;
 - b) a stabili o cooperare directă între autoritățile menționate la articolul 4;
 - c) a asigura buna funcționare a sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezenta directivă.
2. Comisia comunică fiecărui stat membru orice informații generale privind implementarea și aplicarea prezentei directive pe care le primește și pe care este în măsură să le furnizeze.

CAPITOLUL V

RELAȚIILE CU COMISIA

Articolul 22

Evaluare

1. Statele membre și Comisia examinează și evaluează funcționarea sistemului de cooperare administrativă prevăzut de prezenta directivă.
2. Statele membre transmit Comisiei orice informații pertinente necesare pentru evaluarea eficacității cooperării administrative prevăzute de prezenta directivă în ceea ce privește combaterea fraudei și a evaziunii fiscale.
3. Statele membre transmit Comisiei o evaluare anuală a eficacității schimbului automat de informații prevăzut la articolul 8, precum și rezultatele practice obținute. Formularul și condițiile de transmitere a evaluării anuale se adoptă de către Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 24 alineatul (2).
4. Comisia stabilește, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24 alineatul (2), o listă cu datele statistice care urmează să fie furnizate de statele membre în vederea evaluării prezentei directive.

CAPITOLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRILE TERȚE

Articolul 23

Schimbul de informații cu țările terțe

1. În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru primește de la o țară terță informații în vederea stabilirii corecte a taxelor și impozitelor menționate la articolul 2, autoritatea respectivă comunică aceste informații autorităților competente ale statelor membre care ar putea fi interesate și, în orice situație, tuturor celor care le solicită, în măsura în care acordurile internaționale încheiate cu țara terță respectivă nu exclud acest lucru.

Statele membre se asigură că acordurile pe care le vor încheia ulterior cu țări terțe nu conțin astfel de excluderi.
2. Autoritățile competente pot transmite unei țări terțe, conform normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentei directive, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:
 - (a) toate autoritățile competente care au furnizat informații și-au dat acordul cu privire la comunicarea acestora;
 - (b) țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacțiilor care par să contravină legislației fiscale sau să constituie o încălcare a acesteia.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 24

Comitetul

1. Comisia este asistată de un comitet denumit „Comitetul pentru cooperare administrativă în domeniul fiscal”.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Termenul prevăzut la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se fixează la trei luni.

3. Pe lângă sarcinile care îi revin în temeiul alineatului (2), Comitetul pentru cooperare administrativă în domeniul fiscal examinează orice chestiuni înaintate de președintele său, la inițiativa acestuia sau la cererea unui reprezentant al unui stat membru, cu privire la aplicarea prezentei directive.

Articolul 25

Raportare

În termen de maximum cinci ani de la data transpunerii prezentei directive, prevăzute la articolul 27 alineatul (1) prima teză, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentei directive.

Articolul 26

Abrogarea Directivei 77/799/CEE

Directiva 77/799/CEE se abrogă de la 1 ianuarie 2010.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 27

Transpunere

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 2010. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 28

Dispoziții finale

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 29

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

·
·
Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*